

Կոմիտաս

Ճերմակ հեր, գարուն սեր

Ես ու դու սէ՛ր ենք,
Մեկ սրտի տէ՛ր ենք.
Նըռան ճիւղերով բոցուն,
Սիրոյ տաղերով արբուն:

Տե՛ս, իմ հեր՝
Ճերմակ սէր,
Որ պաղել էր շատ ձըմեռ,
Սըրտիդ բաղում դալարեց:

Տե՛ս, քու սէր՝
Գարուն էր՝
Որ գոցեց իմ խոց ու վէր,
Սըրտիս խաղում ծաւալեց:

Յատուկ Պոէմ